

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Прев 262/2015
10.03.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранка Станића, председника већа, Гордане Ајншпилер Поповић и Браниславе Апостоловић, чланова већа, у парници по тужби тужиоца И.з.п. АД, Б., кога заступа пуномоћник М.Л., адвокат из Б., против туженог Градска Општина Земун, кога заступа Јавно правобранилаштво Општине Земун, ради стицања без основа, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда Пж бр. 624/14 од 16.04.2015. године, у седници већа одржаној дана 10.03.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Привредног апелационог суда Пж 624/14 од 16.04.2015. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Привредног суда у Београду П. 7143/2013 од 26.11.2013. године, у ставу 1. изреке, одбијен је предлог туженог за прекид поступка. У ставу 2. изреке, усвојен је тужбени захтев и обавезан тужени да тужиоцу плати износ од 37.906.822,13 динара са законском затезном каматом на тај износ, почев од 19.09.2013. године до исплате. У ставу 3. изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца у делу којим је тражио да се обавезе тужени да му плати законску затезну камату на главни дуг од доспећа сваког појединачног износа који се наводи до 19.09.2013. године. У ставу 4. изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 916.500,00 динара.

Пресудом Привредног апелационог суда Пж 624/14 од 16.04.2015. године, жалба туженог одбијена је као неоснована и потврђена наведена пресуда Привредног суда у Београду, у ставу 1, 2. и 4. изреке.

Против другостепене пресуде тужени је благовремено изјавио ревизију, побијајући је у због битне повреде одредаба парничног поступка и због погрешне примене материјалног права.

Одговор на ревизију поднео је тужилац и предложио да се ревизија одбије као неоснована. Трошкове поступка је тражио и то у износу од 45.000,00 динара за састав одговора на ревизију, као и трошкове таксе на одговор на ревизију.

Одлучујући о ревизији туженог на основу члана 408. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" бр. 72/11), Врховни касациони суд је нашао да ревизија туженог није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју се у ревизијском поступку пази по службеној дужности, а околност да је суд одбио предлог туженог за прекид поступка до окончања поступка у предмету пред Вишим судом у Београду П 9531/10, односно П 398/13, не представља битну повреду одредаба парничног поступка.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је обавезан пресудама Вишег суда у Београду 6П 9531/10 од 18.02.2011. године и Апелационог суда у Београду Гж 3560/11 од 21.12.2011. године да туженом исплати износ од 29.162.096,39 динара на име дуга и износ од 1.109.500,00 динара на име трошкова парничног поступка. Парничне странке су 26.04.2012. године закључиле Уговор о измирењу обавеза, према ком уговору се тужилац обавезао да исплати туженом наведени дуг у ратама у периоду од дана потписивања уговора па до 30.12.2012. године, а према динамици из уговора. Тужилац је туженом у периоду од 27.04.2012. године до 11.01.2013. године исплатио износ од 37.906.822,13 динара. Дана 25.04.2013. године Врховни касациони суд је решењем Рев 614/2012 укинуо наведене пресуде Апелационог суда у Београду и Вишег суда у Београду, којима је тужилац обавезан да плати туженом износ од 29.162.096,39 динара на име дуга и износ од 1.109.500,00 динара на име трошкова парничног поступка.

На основу овако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су правилном применом материјалног права тужбени захтев за исплату износа од 37.906.822,13 динара усвојили.

Правилан је закључак нижестепених суда да је предметни уговор од 26.04.2012. године, који је закључен на основу наведених пресуда Вишег суда и Апелационог суда и којим је регулисан начин извршења обавезе из ових пресуда, ништав у смислу одредби члана 51. став 1. и 52. Закона о облигационим односима, будући да исти нема правни основ, јер је решењем Врховног касационог суда од 25.04.2013. године укинута пресуда Апелационог суда у Београду и Вишег суда у Београду, којим је тужилац обавезан да плати туженом износ од 29.162.096,39 динара на име дуга и износ од 1.109.500,00 динара на име трошкова парничног поступка.

Како је основна последица ништавости уговора у смислу одредбе члана 104. Став 1. Закона о облигационим односима, реституција, то је тужени дужан да врати тужиоцу износ који је примио на основу пресуда Вишег суда у Београду и Апелационог суда у Београду.

Такође је правилан и закључак нижестепених судова да је у конкретном случају укидањем наведених пресуда отпао основ по коме је имовина тужиоца прешла у имовину туженог у смислу члана 210. Закона о облигационим односима, те да је и по том основу тужени дужан да тужиоцу врати утужени износ.

За свој правни став нижестепени судови су дали ваљане разлоге које у свему прихвата и овај суд.

Правилно су нижестепени судови одбили предлог туженог за прекид поступка до окончања поступка пред Вишим судом у Београду, а по налогу из решења Врховног касационог суда, правилно закључивши да одлука суда у овој парници не зависи од исхода парнице која се води пред Вишим судом у Београду, с обзиром да је поступак у тој парници почео изнова по решењу Врховног касационог суда.

Трошкови достављања одговора на ревизију нису били нужни за вођење ове парнице, те је захтев тужиоца за накнаду трошкова ревизијског поступка одбијен.

Са изложеног, а на основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа-судија
Бранко Станић,с.р.**